

Az első Találkozó(m) margójára

Nem vagyok színész, de szeretek színházba járni. Nem voltam színjátzó, még gyermekkoromban sem, de már nagyon bánom. Ez az első színjátzó találkozó, s úgy érzem, eddig kimaradtam valamiből. Valami jóból.

Sokan nem ismertek még. Fábíán Móni vagyok, a VMMSZ legfrissebb munkatársa, olyannyira friss, hogy annak ellenére, hogy 2019 szeptembere óta igyekszem erősíteni a VMMSZ csapatát, mint már említettem, ez az első színjátzó találkozó. Végre! Épphogy belemelegedtem a feladatokba, megbarátkoztam az új munkaközeggel, már jöttek is a korlátozások, lezárások, s el sem hiszem, hogy a körülmények végre engedik azt, hogy találkozzunk, hogy találkozzam Veletek. Sokótoknak csak a hangját hallottam ezidáig, és nagy öröm számomra az, hogy végre személyesen is találkozhatunk.

Túl vagyunk az első két napon, s bár nem teltház a rendezvény – nem is lehet teltház a járvány miatt –, úgy érzem, hogy nem veszik el teljesen a találkozó igazi hangulata, s az a sokat emlegetett csoda így is tapasztalható. Báris én így tapasztalom, hiszen cso-

dák vagytok Ti, kedves amatőr színjátzók, s csodálatos az a csapat, amit a szervezők és a házigazdák alkotnak. Mindenkinek megvan a szerepe, a feladata, mindenki segíti a másikat, s ez nagyon jó érzés.

Kavarognak a gondolataim... annyi impulzus ért a két nap alatt, de hol van még a vége?!

Megannyi csodálatos gondolat, mosolygó tekintet, tenni akaró, alázatos ember, és megannyi lelkes színjátzó vesz körül nap mint nap. Ez a találkozó egy feltöltődés nekem, s remélem Nektek és a nézőknek is az, nem kevésbé a házigazdáknak.

Nem lehet Benneteket nem szeretni! Nem lehet a Találkozót nem szeretni!

Hálás vagyok azért, hogy a Találkozó által jobban megismerhetlek benneteket, és azért is, hogy újra és újra hitet és megerősítést kapok tőletek mindazzal kapcsolatban, hogy még mindig vannak, és remélem, továbbra is lesznek olyan közösségek, olyan szakcsoportok, társulatok, akik szívvel-lélekkel, verejtéket és időt nem sajnálva mindent megtesznek a közösségükért. A közösséggel, a csoporttal együtt lélegezve gyakorolják az alázatot, a tiszteletet és egymás megbecsülését, melyet a színpadi játéukon, jelenlétükön keresztül is érezhetünk.

A színjátzás valóban közösségmegtartó erő, és számos jó példát láthatunk erre általaltok. Volna mit tanulni tőletek.

Élveztétek a találkozót, mert ez a hét nap értetek van! A találkozóval nem csak a színjátzást, a 25 éves Színjátzó Találkozót ünnepeľjűk, hanem Benneteket is, színjátzókat, rendezőket és minden olyan embert, akik nélkül nem valósulhat meg egy-egy darab színre vitele vagy akár egy-egy színjátzós esemény megvalósítása.

Ne feledjétek: ha bármiben segítségetekre lehetűnk, ha elbizonytalanodtok és tanácsra van szükségetek, legyen az szakmai vagy baráti, ne féljétek felkeresni bennűnket!

A jövőre nézve pedig sok-sok előadást, nézőkkel teli színháztermet és szívből jövő, zengő vastapsot kívánok Nektek!

Isten éltesse a színjátzást! Isten éltesse a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátzók Találkozóját!

Fábíán Mónika

Itt adják rá az áment

A találkozót nem tréfa mester

És a szemléig kész lesz? – egy sűrűn hallott mondat az épp készülő előadás vége felé! A nagy hévvel induló próbákat ünnepek, munka vagy más, előre nem látott problémák fékezik. Zavartan gondolkodunk, számoljuk a napokat, igyekszünk minél több próbát beszorítani az adott időbe...
MERT A SZEMLÉ-

RE MUSZÁJ KIMENNI!!! Ez lesz a 3–4 hónapos színpadi munkánk tetőpontja, színdarabunk regisztrálása! Ha nem lépünk fel a szemlén, mintha csak félig csináltuk volna meg a darabot. Itt adják rá az áment.

Minden évben más a helyszín, Bánát és Bácska váltják egymást. De ha ott vagyunk, a hazatérés érzése kerít bennünket hatalmába, otthon vagyunk. Találkozni a régi társakkal, akik velem együtt piros betűs ünnepnek tekintik azt a pár napot. Megismerni új arcokat, akik csak most estek bele e világba, és akik reméljük, hogy továbbviszik, amit mi eddig csináltunk.

Mert ez a mi részünkről hitvallás, életfilozófia, életmód. Ezzel kelünk, fekszünk. Ezzel próbálunk élni. Rengetegen a mindennapi munka után nem sajnálják a pihenést felváltani a deszkák és reflektorok világával. Itt szórakozik, barátkozik vagy éppen az élet nagy kérdéseire keresi a választ. Egyszóval ÉL!

„Elég” későn kezdtem a színjátszást. Ahhoz a csoporthoz tartoztam, amely szerette a színházat, de nem volt bátorsága foglalkozni is vele. Néha valamelyik sarokból figyeltem a próbákat. Egy alkalommal hiányzott egy személy az egyik szerepre, és a rendező engem kért meg, hogy játsszam el. Persze, hogy nemet mondtam! Hosszas rábeszélés után rávettek, hogy legalább próbáljam meg. A kezembe nyomtak egy szövegkönyvet, amelyen a nevem állt. És itt már nem volt visszaút. Sorakoztak a szerepek, előadások és a jó bulinak is mondható vendégszereplések.

De térjünk vissza a szemlére. Nagy dicőség a nagykikindai színjátszóknak, hogy

eddig sikerült minden szemlén részt venni. És szintén nagy öröm, hogy Nagyikinda is volt már házigazdája a találkozónak, és nem is egyszer! Kitüntetettnek éreztük magunkat, hónapokkal előtte készültünk az eseményre. Szívesen gondolunk a lázas készülődésre, a nagy szervezésre. Minden apróság fontos volt számunkra. Volt alkalmunk az előző szemléken eltanulni a jó házigazda szerepét, és igyekeztünk még jobbak lenni. A napi 18–20 órás rohangálás, „idegesség” meg se kottyant senkinek. Két ránk bízott feladat között találtunk időt leállni valamelyik régi ismerőssel egy pohárára. És amikor a szemle készen volt, amikor mindenki hazament, nekünk megmaradtak a felejthetetlen emlékek, és hónapokig beszédtema maradt a Találkozó.

Minél több szemlén vettem részt, annál jobban erősödött bennem az egész Találkozó fontossága. Ahogy az előbb írtam, ez egy regisztráció számomra, számunkra. Itt mondják meg, hogy *mi jó* és *mi rossz*. Itt lehet felkészülni a jövőbeli előadásainkra. Igaz, néha keserű szájjal jöttünk el... de lehet, hogy épp ezért mindig törekedtünk a fejlődésre, az új ötletekre. Szerencsém volt olyan emberekkel dolgozni vagy éppen megismerkedni, beszélgetni, akik szerintem a színjátszás fontos személyiségei. Nem emlitenék most senkit név szerint, mert nem szeretnék valakit kihagyni, meg persze a lista elég hosszú.

Szeretném még megemlíteni a szemle gyermekét, a MADT-tábort. Ők ketten alkotnak egy teljes egészet, kölcsönösen kiegészítik egymást. Szerintem sokan egyetértenek velem, *MADTosnak* lenni titulus.

És lassan be is fejezem gondolataimat, mert az idei szemle már a nyakunkon van. Egy kicsit szorongva (mert a tavalyi elmaradt) várjuk, hogy felmenjen a függöny, a színpadon kigyúlt fények alatt kezdetét vegye a játék...

Mindenkinek kellemes és boldog szemlenapokat kívánok!

Király Sándor

Életet vittünk közösségeinkbe

A jelenben megelevenedő múlt, mely ételtől duzzadó jövőt ígér. Történelmi léptékek mérve jelentéktelen idő, de emberi életben jelentős időtávlat a 25 év vagy negyed század. Egy rendezvény életében még inkább jelentős esemény sorban a 25. találkozó megszervezése és megtartása.

Egyszer volt, hol nem volt a régi szép vagy lehet nem is annyira szép, de mindenképpen hőskor a vajdasági amatőr színjátszás történetében a múlt század '90-es éveiben, ami még a múlt ezredévben volt. A bánási szórványban vala még akkora életerő és magyar szellem, hogy megszületett az ötlet egy mára ezt a közösséget teljesen kinövő találkozó megszervezésére. A néhai, kisoroszi Berta Ferenc nyughatatlan lélek kitalálta, és társaival életre hívta eme találkozót, mely egyike a legnevesebb rendezvényeinknek szűkebb pátriánkban, de ismert lett azon kívül is a színjátszás kedvelői között. Véletlenek nincsenek. Így az sem véletlen, hogy pont itt született meg az ötlet, hiszen Kisoroszon is sok évtizedes múltra tekint vissza az amatőr színjátszás.

Mielőtt életre hívták volna a „Találkozót”, a kisoroszi és környékbeli szórvány magyar színjátszó csoportok jelentős aktivitást mutattak, sok sikert értek el a valamikori Jugoszláviában különböző versenyeken is magyar nyelven nem magyar közegben, szerte az akkori országban. Ám valami hiányzott. Szép volt és jó volt annyit utazni és délszláv közegben is sikereket elérni, de magyar a magyarral is találkozni szeretett volna, hisz nem egy esetben közösségeinkben több mint száz éves műkedvelő színtársulatok működtek vagy működnek minden vizsontagság ellenére is. Egymással is találkozni szerettünk volna. Ezen hajtóerő életre hívta a legsötétebb időszakban a művelődésünk eme fénysugarát. Még 1999-ben is megrendezésre

került a rendezvény, igaz szintén rendkívüli módon, mint amilyen az idejé is, amely tavalyi kellett volna legyen, de nem maradt el. Nem maradhat el! A következő 25 találkozót is meg kell szervezni! Lennie kell életerőnek hozzá! Tartalommal meg kell töltsük évről évre a reményteljes jövőben is!

Magam is – még középiskolásként – a nagyikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatának tagjaként, színészként részt vettem az első találkozókon, majd hazatérve a háttérben működve szerveztük a társulat részvételeit a Találkozókon. Rengeteg jó élménnyel gazdagodtam és gazdagodtunk az elmúlt 24 találkozóon. Értelmet adott a munkánknak, mert közösséget formáltunk sokkal szélesebb körben, mint városunk vagy falvaink. Ennek révén megannyi magyar közösséget ismerhettünk meg, így Kupuszinától Nagybecskerekig vagy Újvidéktől Szabadkáiig kisebb nagyobb közösségeinkből jöttünk össze különböző helyszíneken.

Találkoztunk, megosztottunk ötleteket és örömeket, elsírhattuk bánatainkat. Életet vittünk közösségeinkbe. Ünneppé varázsoltuk szürke hétköznapijainkat, ahol megrendeztük ezen ünnepét a színjátszásnak. Bizonyos helyszíneken gondot okoz a nézők toborzása, de nem a Színjátszó Találkozókon. Szinte kivétel nélkül nagyszámú közönséget vonz mindenhol. Sokszor annyi néző verődött össze, hogy meg kellett küzdeni egy-egy előadás alkalmával a nézőtérre való bejutásért. Mindig ünnep egy ilyen találkozó, és a környékből – nem csak a házigazda településről – nagyszámú közönség gyűlik össze megosztani örömét, „megosztani” örömön. Ez így lesz idén is.

Dicső múltunk a jelenben így válik ünnepé. Nemcsak egyszerű csöndes megemlékezés, hanem ünnepi kavalkáddá, melyet nem tudtak a múltban bombák, diktátorok, de a jelen láthatatlan ellenségei sem elhallgattatni.

Köszönjük mindazoknak ezt a remekbeszabott Találkozót, akik a múltban azt megálmodták, életre hívták, és a mai napon is megrendezik. Sok ember közösséggé egyesülve csodát művel itt, Szajánban is a mai napon.

Élégedetten tekinthetnek ránk ma odafentől. Köszönjük Berta Ferencnek és dr. Szöllősy Vágó Lászlónak, hogy megálmodták, hogy életre hívták ezt a csodát, melynek tanúi lehetünk mind a mai napig!

Tápai Róbert

A szajáni régi iskolák

Benyócki Attila és Petrović Dragan a tavalyi iskolaévben fejezték a nyolcadik osztályt. A Tantárgyháló verseny keretein belül kutatták és írták meg településük régi iskoláinak történetét. A dolgozat másik felét folytatásban közöljük.

BEVEZETŐ

Már a nyolcadik osztályt fejezem lassan a szajáni Móra Károly Általános Iskolában. Sokat hallottam már a faluban, hogy *új iskola, régi iskola, vilmatéri* vagy ahogyan Szajánban a legtöbben mondják, *milheri iskola*, de nem tudtam, hogy mit jelentenek ezek a kifejezések. A falu egyik szélén álló romos épület miatt milheri iskola, a régi iskola miért régi, és főleg miért iskola, mivel abban az épületben jelenleg csak lakások vannak, ahol édesapám is született és gyermekkorát leélte. Főleg nem tudtam, hogy az új iskola miért új, nekem éppen olyan réginek tűnt akkor, amikor az első osztályba indultam, mint most, ahogy lassan búcsúznunk kell egymástól.

Elhatároztam, hogy ezeknek a számomra érthetetlen kifejezéseknek utánajárok, kiderítem, mit is rejtnek az elnevezéseik. Próbálkozásaim során rájöttem, hogy iskolám történelmével behatóbban eddig még senki nem foglalkozott, vagy ha esetleg mégis, lehetetlen volt ezekhez a dokumentumokhoz hozzájutni. Ez a tény arra ösztönzött, hogy én próbáljam meg megírni iskolám történelmét, abból, amennyit még meg tudok az idős falubeliektől, a régi idők diákjaitól, a tanároktól, esetleges írásos dokumentumokból.

Legyen ez az iskolám számára egy búcsúajándék az itt eltöltött nyolc évért, és az itt megszerzett tudásért.

SZAJÁN RÖVID TÖRTÉNELME

A Szaján környékén található pogánykori halmok tanúsítják, hogy e környéken már az ókorban is emberek laktak. Mai építkezések alkalmával az első magyar királyok idejéből származó érmekeket is találtak. A középkorban igen jelentős, virágzó, magyarlakta településnek számított a falu.

Történelme során a település többször is elpusztult, egy időre el is néptelenedett, de mindig újjáéledt:

- Az 1550-es évek elején a török pusztították el a falut több környékbeli településsel együtt.
- Az 1660-as években a tatárok égették porrá.

A korabeli Szaján települést az 1697-es zentai csatában vereséget szenvedett **II. Musztafa** szultán is porrá égette. A lakossága

elmenekült, s ezután hosszú ideig csak mint pusztáról tesznek róla említést.

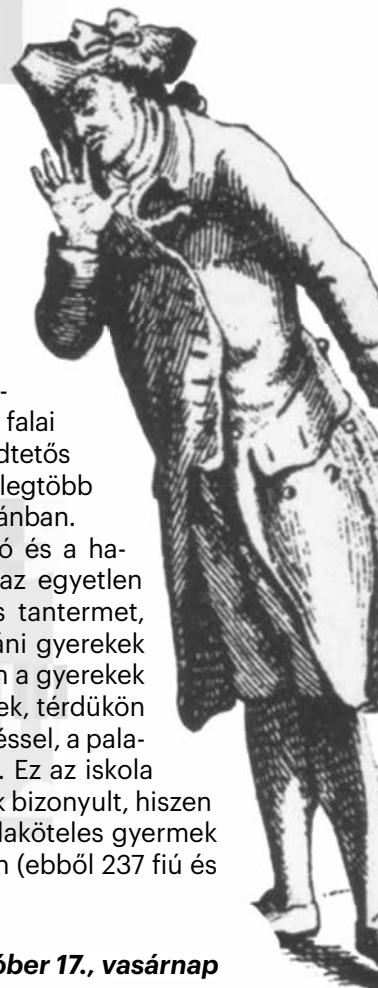
Tajnan János pusztaként vette bérbe e területet 1806-ban, s újratelepítette a falut Szegedről és környékéről. A telepések kora tavasszal érkeztek. A falunak kijelölt területtől néhány kilométerre, az Aranka folyó hídjánál azonban elakadt a betelepülők kocsikaravánja. A majdani falu területét belvizek vették körbe. A folyó partján, a hídtól északra, hetekig vesztegeltek. Az útra hozott élelmiszereik elfogyott, halászatból pótolták valamelyest, de így is koplalniuk kellett. Ezt a hidat, több mint kétszáz év elteltével, a mai napig is *Kopraló hídnak* hívják a szajániak. Amikor a belvizek visszahúzódtak, elfoglalhatták a falu területét, de nem a leégett török kori falu helyén, hanem attól kissé nyugatra építették fel a települést. A szajániak azt a helyet – a felperzselt falu emlékezetére – a mai napig *égett Kecskellérnek* nevezik.

AZ ELSŐ ISKOLA

Egy falu kiépítése hosszadalmas munka. Először fedél kellett a betelepülők feje fölé, de 1828-ban felépült az első iskola is. Ez az iskola a mai *Nagy utcában*, a temető területéből leszakított telken lett megépítve. **Sipos László** szajáni plébános több évtizeddel ezelőtti tollbamondása alapján, amelyet **Nagy Antal** helytörténész jegyett fel, az épület falai döngölt földből épültek. Nádtetős épület volt, mint ahogyan a legtöbb ház is abban az időben Szajánban.

Magába foglalta a tanító és a harangozó lakását, valamint az egyetlen 7 öl hosszú és 4 öl széles tantermet, ahol elkezdődhetett a szajáni gyerekek oktatása. Ebben a teremben a gyerekek támla nélküli fapadokon ültek, térdükön az egyetlen iskolai felszereléssel, a palatáblával és a palavesszővel. Ez az iskola a kezdetektől fogva kicsinek bizonyult, hiszen már az első évben 481 iskolaköteles gyermek volt nyilvántartva Szajánban (ebből 237 fiú és

A találkozó nem tréfa

A TEMPLOM MELLETTI ISKOLA NAPJAINKBAN (FOTÓT KÉSZÍTETTE: BENYÓCKI ATTILA, 2021.01.29)

244 leány volt). A tanításra rendszeresen 202 gyerek járt (113 fiú és 89 leány).

A gyerekek oktatását a következő tanári kar végezte:

1.	Balogh András	1828–1845	igazgató
2.	Matkovics Antal		helyettes igazgató
3.	Zákány János	1845–1848	tanító
4.	Holács János	1849–1881	tanító
5.	Baranyi Ferenc	1845	tanító
6.	Monyák Ignác	1849–1881	tanító
7.	Holács Imre	1881–1910	tanító
8.	Nagy Vilmos	1881–1910	tanító
9.	Vajna Gyula	1911–1912	tanító
10.	Lányi Alajos	1911–1927	tanító
11.	Herr Róbert	1912–1920	tanító

laj, melyből csak itt-ott voltak kimagasló térfogatok, melyeken az uraság ménese, gulyái és csordái legeltek.”

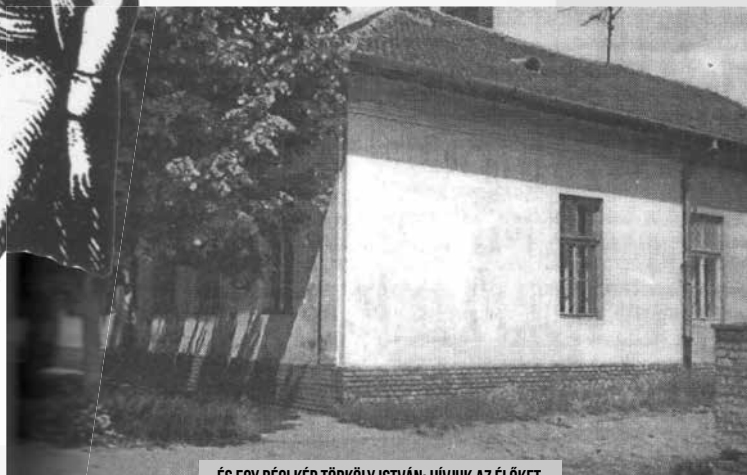
Ezek a tanyák egymáshoz elég közel, a magasabb helyeken épültek. A tanyasi szülők, hogy gyermekeiket megkíméljék a hosszú gyaloglástól a temető melletti iskoláig (ami amúgy is szűkösnek bizonyult), 1830 táján megkezdték egy másik iskola építését a *Kecskelléri magaslaton*, mint amolyan tanya-központi iskoláét, amely összegyűjti a tanyasi diákokat.

Arról nincs adat, hogy mikor adták át rendeltetésének ezt az iskolát, hány tanterme volt és mekkorák voltak ezek, volt-e tanítólakása vagy a faluból jártak ki a tanítók, de Sipos plébános tollba-mondásából tudjuk, hogy 1848 előtt ebben az iskolában a következő személyek tanítottak:

1.	Zákány János	tanító
2.	Német Pál	tanító
3.	Monyák Ignác	tanító

KICSINEK BIZONYUL AZ ISKOLA

A falu újratelepítése után nagyon sok tanyát is építettek Szaján határában. **Kálmány Lajos** szerint – aki akkoriban mint római katolikus káptalan itt teljesített szolgálatot – a falu határa *„nem volt egyéb, mint a Tisza és Maros folyók kiöntései (...) nádas és ingoványos ta-*

ÉS EGY RÉGI KÉP TÖRKÖLY ISTVÁN: HÍVJUK AZ ÉLÖKET, SIRATJUK A HOLTAKAT CÍMŰ KÖNYVÉBŐL (197. OLDAL)

ISKOLÁK A TÖRTÉNELEM VIHARÁBAN

Az 1848–49-es szabadságharc Szajánban is mély nyomot hagyott. A délről felvonuló szerb csapatok elől elmenekült a lakosság, s az üresen hagyott falut 1849 januárjában, immár történelme során negyedszer gyűjtötták fel és négy ház kivételével porrá égett. Ebben a tűzben megsemmisült a falu temploma és a két iskola is.

Az 1849-es sikeres tavaszi hadjárat után visszatelepült lakosság újjáépítette a leégett *temető melletti iskolát*. A szajáni plébánia feljegyzései szerint, 1880-ig, az új templom felépítéséig, ez az épület imaházként is működött, így méltón tartották a szajániak a *tudás és a hit házának* is egyben.

A VILMATÉRI ISKOLA TANÍTÓ LAKÁSA ELŐTT
(ZSIKITY ANNA TULAJDONA, 1990-ES ÉVEK)

A VILMATÉRI ISKOLA HARMADIK OSZTÁLYOS TANULÓI 1944-BEN, VARGA JOLÁN TANÍTÓ
NÉNIVEL (ZSIKITY ANNA TULAJDONA, 1944.)

A találkozó nem tréfamester

Ez az épület szolgálta a falu lakosságát, amíg meg nem épült vele szemben, a templom mellett, egy új iskola. Ez egy L-alakú épület volt, párhuzamosan a templom és az iskola közötti dűlőúttal. 1901-ben kezdték el építeni és 1904. november 6-án szentelték föl, és adták át a rendeltetésének. Ebben az épületben két tágas tanterem volt, valamint egy folyosóval elválasztva egy tanító lakás.

A Kecskelléri magaslaton lévő leégett iskola soha nem épült újjá, mivel a visszatelepülő lakosok, biztonsági okokból, már kevésbé építettek tanyákat, inkább a faluban kezdtek el építkezni.

1851-ben a Malom soron lévő leégett szalmalmot lebontották, s ebből építették fel a Vilma téri (vagy ahogyan a szajániak mondják, a Milheri) iskolát egy tágas tanteremmel, mellette egy tanítólakással. A gyerekek oktatása 1-4. osztályig ezután zavartalanul zajlott ebben az iskolában is.

Mivel az oktatás ebben az időben az egyházhoz tartozott, ezt az iskolát sem csak kizárólag oktatásra használta a falu lakossága,

hanem vasárnaponként itt tartottak istentiszteletet a hívőknek. Ide járt ki minden vasárnap misézni a falu káplánja, s e falak között misézett többek között a nagy népdal- és népmese-gyűjtőnk, Kálmány Lajos is.

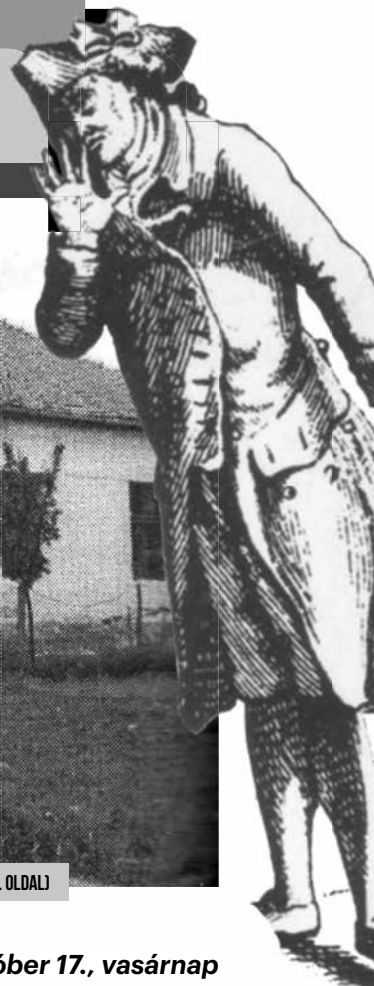
A krónikák szerint ebben az iskolában az alábbi tanítók tanítottak:

1. Gillich Antal	1851-1860
2. Kirschenheiter Ferenc	1860-1868
3. Holács Imre	1871-1884
4. Androvics Antal	1885-1904
5. Lélek Kálmán	1904-1906
6. Váradai Kálmán	1906-tól

Folytatjuk...

EGY RÉGI KÉP A VILMA TÉRI ISKOLÁRÓL TÖRKÖLY ISTVÁN: HÍVJUK AZ ÉLŐKET, SIRATJUK A HOLTAKAT CÍMŰ KÖNYVÉBŐL (196. OLDAL)

Ma a Találkozó színpadán

ELSŐBÁLOZÓK ÉS VÉN RÓKÁK

Miből lesz a cserebogár? Hát reméljük, egyszer majd a palicsiakból! A Palicsi Színjátszó Grund először vesz részt a Találkozón, míg a nagykikindaiak a kezdetektől velünk vannak. Úgy tűnik, a „végletek” napja ez a mai, amiből akár profitálni is lehet: kedves fiatalok, lessetek el minél több pillanatot a sokdíjas József Attila Színtársulattól!

Október 17., vasárnap, 17.00 óra
Palicsi Színjátszó Grund, Palics

A Grund 2014 óta működik mint diákszínjátszó műhely. Két csoportban folyik a munka. A nagycsoport középiskolás korba lépett, ezért ez az első alkalom, hogy középiskolás és felnőtt mezőnyben is megmérgettejük magunkat.

2017-ben, 2018-ban és 2019-ben megnyertük az Általános Iskolások Művészeti Vetélkedőjét (2019-ben már két csoporttal), a Suliszínház fesztivált, a Bácsfeketehegy Gyermekszínház Műhelytalálkozót, és képviselhettük a vajdasági színjátszókat a Weöres Sándor Országos Találkozó döntőjében 2017-ben Pécsen, 2018-ban Debrecenben, 2019-ben Szegeden.

A Palicsi Színjátszó Grund bemutatja:
Kalmár Zsuzsa: *Tiszta szívvel* (40')
Dráma

Szereplők:
József Attila – Kuktin Roland
József Attila, Horger úr – Bajári Roland

2021. október 17., vasárnap

József Attila, védőügyvéd – Arnold Balázs
József Attila, bíró – Mihók Olivér
József Attila, jegyző – Sadiković Marijo
Anya – Süge Réka
Márta – Mezei Sára Csenge
Flóra – Omerović Imola
Judit – Horvát Réka
Gyömrői – Arnold Zsófia
Lány, ügyvédbojtár – Kuktin Nikolett
Lány, rajongó – Kovács Kinga
Lány, rajongó – Bukovec Petra

Zene: József Attila – Ifj. Kucsera Géza – Pálfi Ervin

Rendezte: Kalmár Zsuzsa és Arnold Ildikó

Október 17., vasárnap, 19.30 óra
Egység Művelődési Egyesület,
József Attila Színtársulat, Nagyikinda

Az Egység Művelődési Egyesület színtársulata egyidős az egyesülettel, vagyis lassan 70 éves – ez a nem kis idő alatt szinte minden műfaj megtalálható volt repertoárjukon. Szerény keretek között indult meg a színjátszás, de rövid idő alatt a legerősebb alosztály lett. Kezdetben egyfelvonásos darabokat készítettek, de három év után a színészgárda oly erős lett, hogy egész Vajdaság felfigyelt rájuk. Sok hivatásos rendező dolgozott a csapattal, később a csapatból kifejlődő amatőr rendezők vették át a helyüket. Számos rangos elismerést kaptak a Vajdaságban és Magyarországon is. A József Attila Színtársulat rendszeresen látogatja Budapesten a Magyar Művek Szemléjét. Az egyetlen csoport, amely részt vett az összes Találkozón. Többször kiérdemelték a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozásán a legjobb előadásért járó díjat, és a színészek is számtalan alkalommal részesültek elismerésben. Ha csak tehetik, tájolnak – igyekeznek minél több helyre elvinni előadásukat. A csoport az utóbbi években számos új taggal bővült, mondhatni megfiatalodott.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:
1996 – A szemle különdíját Lepár Ferenc színjátzó kapta.

1997 – A legjobb női epizódszereplő díját Szabó Ilona érdemelte ki.

1999 – A csapat Bambach Róbert-díjjal térhetett haza az új kifejezési formák megvalósításáért. Káta Tibor érdemelte ki Peter Weiss *Mockinpott úr kínjai és meggyógyítása* című szatirikus játékában mutatott kiváló alakításáért.

2000 – John M. Synge *A nyugati világ bajnoka* című színművének előadásáért a legjobb előadásért járó Pataki László-díjat érdemelte ki, valamint a legjobb női főszereplőnek járó díjat Szabó Ilona vihette haza.

2001 – Heltai Jenő *A néma levente* című vígjátékában Beatrice szerepének megformálásáért a legjobb női mellékszereplőnek járó díjat nyerte el Kökény Gizella.

2002 – A csapat hazavihette a közönség díját. Ezenfelül a legjobb férfi mellékszereplőnek járó díjat Budai József érdemelte ki.

2003 – A legszebb színpadi beszéd díjat Szabó Mónika szerezte meg.

2005 – Max Frisch *Biedermann és a gyújtogatók* című szatirikus vígjátékáért kapták a Pataki László-díjat, a közönségdíjat, valamint a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat is, melyet Tóth János vehetett át.

2006 – Ray Cooney *Dupla vagy semmi* című vígjátékának feldolgozásáért a legjobb hagyományos előadásért járó Garay Béla-díjat érdemelte ki a társulat.

2007 – Bródy Sándor *A Tanítónő* című előadásban a legjobb női főszereplőnek járó díjat a Tanítónő szerepének megformálásáért Kökény Gizellának osztották ki.

2009 – Edward Albee *Az amerikai álom* című előadásban a legjobb férfi mellékszereplő díját Tóth Hunor a Fiatalember szerepéért vihette haza.

2010 – Arthur Miller *Édes fiaim* című előadásáért Pataki László-díjban részesültek a nagykikindaiak. Rendező: Lepár Ferenc.

2011 – Tamási Áron *Énekes madár* című művéből készült előadásért a legszebb színpadi beszédért járó díjat Kömény Móra szerepéért kapták.

2012 – A társulat Garay Béla-díjban részesült a közösségteremtő tevékenységért.

2014 – *A mese marad* című előadás Garay Béla-díjas lett, valamint a legjobb férfi főszereplő díját Vendel megformálásáért Budai Józsefnek ítélte oda a zsűri.

2015 – A legjobb női főszereplőnek járó Ferenczy Ibolya-díjat Tóth Ramóna kapta Háy János *A Gézagyerek* című előadásában Rózsi-ka néni szerepének megformálásáért. Ezenfe-

A találkozó nem tréfa

lül az egyesület az *Öreg komédiás* elnevezésű rendhagyó díjban részesült a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján való 20 évnyi folyamatos részvételéért.

2017 – Az *Animus* és *Anima* című előadás Gizelláját, Tóth Ramónát Szántó Róbert-díjjal tüntette ki a zsűri.

2018 – A zsűri Bambach Róbert-díjjal tüntette ki a társulatot Székely Csaba *Bányavirág* című előadás, egyúttal egy kortárs szöveg igényes színpadra állításáért. A legjobb férfi epizódszerep megformálásáért Nagy István-díjjal Tombácz Imrét jutalmazták a *Bányavirág* című előadásban Mihály szerepének megformálásáért.

2019 – A zsűri egy kortárs magyar dráma legjobb színreviteléért, a *Bányavakság* című előadás létrehozásáért díjjal Bambach Róbert-díjjal tüntette ki a József Attila Színtársulatot. Az előadást Király Sándor rendezte. A zsűri továbbá Szilágyi László-díjban részesítette Tombácz Imrét Ince szerepének megformálásáért.

A József Attila Színtársulat bemutatja:

Czakó Gábor: *Disznójáték* (60')
Szomorú komédia

Szereplők:

Cornwall Úr – Király Sándor
Yorkshire Úr – Tombácz Imre
Mangalicza Úr – Gyuránki Norbert
Koca Anyó – Tápai Martina
Kóbor Blöki – Csikos Dávid

Technika: Komarek Igor, Juhász Tibor,
Fazekas Vivien, Király Annamária

Rendezte: Király Sándor

...egy új társulat született...

A BÁCSFEKETEHEGYI MAGYAR MŰVELŐDÉSI ÉS HELYTÖRTÉNETI EGYESÜLET SOMA AMATŐR SZÍNTÁRSULATA TERSÁNSZKY JÓZSI JENŐ KAKUK MARCI CÍMŰ VÍGJÁTÉKÁNAK ZSŰRIZÉSE

A bácsfeketehegyiek és a bezdániak is régóta jelen vannak a Találkozókon. Ezért is külön öröm az, hogy az idei évben fiatalodott mindkét csapat. Külön nagy szó az, hogy a fiatalokat a régi tagok vezetik be az amatőr színjátszás világába: együtt dolgoznak, tanulnak egymástól, az idősebbek megfiatalodnak, a fiatalok pedig komolyodnak.

– Jó estét kívánok a kedves társulatnak, és Isten hozott benneteket a 25. Színjátszó Találkozón. Ismét egy tiszta szívű csapatot láthattunk, óriási öröm volt benneteket nézni. Jó látni, hogy a társulat vegyes korcsoportú, mert ez rendkívüli érték – kezdte az értékelést **Gondi Martina**, a VMML igazgatója.

Kiemelte, hogy ez már a második előadás volt, amelyben élőzene, valódi ének is van. Gondi Martina arról kérdezte az előadás rendezőjét, hogy hogyan múlt az elmúlt nehéz időszak, hogyan zajlottak a próbák, hol és mennyit tudták a darabot játszani, illetve, hogy a társulat jövőjét milyennek látja.

Hajvert Ákos, az előadás rendezője:

– Az első próbán csak négyen vagy öten voltunk. Akkor mindössze annyit tudtunk, hogy egy vérbő falusi vígjátékot szeretnénk eljátszani. Végül Tersánszky *Kakuk Marciját* és Sziliget Ede *Fenn az erdő nincsen kas* című művét vittem be a társulatnak, hogy válasszunk, adigra már növekedett a csapat létszáma is. Mindegyikbe beleolvastunk, és a *Kakuk Marcit* választottuk, abból is a húzott, rövidített változatot, amit Topolyán 2005-ben már játszottunk, de ebben is tizenkét szereplő volt a minimum. Ez most annak a felújítása.

Válaszában a rendező elmondta még, hogy kilenc fiatal és három tapasztaltabb színész alkotja a csapatot. Az eredeti terv az volt, hogy élő zenés legyen a darab, de ne zongorás, hanem gitáros. Legyen egy mediterrán vonulata, egy kicsit más izgalma. A rendező mindenképp arra törekedett, hogy a mű végén, amikor *Kakuk Marci* vi-

lága megváltozik, egy olyan szereplő kerüljön bele a darabba, aki zenél. Valahol ebben a kicsi figurában látták a kulcsát az egész darabnak.

Virág György sokat segített a próbafolyamatban, mondta Hajvert. Ő három-négy alkalommal személyesen is részt vett a próbákon, tanácsaival, javaslataival hozzájárult a munka sikeréhez. A darab bemutatójára márciusban került sor. Legnagyobb sikernek azt tartja a rendező, hogy ilyen sok fiatal játszik a darabban. A *Kakuk Marcit* játszották Bácsfeketehegyen, Csókán, Bácskossuthfalván és Kupuszinán is.

Brestyánszki Boros Rozi kíváncsian érdeklődött aziránt, hogy a társulat java része most először állt színpadra.

– Többen először játszottak színműben, ők néptáncosokként, versmondókként, prózamondókként, gyermekszínjátszókként álltak korábban a színpadon – mondta a rendező.

Hajvert Ákos továbbá ismertette a zsűrivel a színtársulatot alkotó személyek előadó-művészeti hátterét. Mondandója legvégén kiemelte, hogy szerinte (is) attól gazdag egy falusi amatőr színjátszó társulat, hogy ha több korosztály alkotja.

Balázs Áron elmondta, hogy úgy látja, remek csapatmunka eredménye az előadás. Minden szereplő színpadi jelenléte hozzáadott értéket jelentett, és az összes színész – ki így, ki úgy – emlékezeteset nyújtott.

A zsűritag érdeklődésére, hogy a színdarab zenei világa hogyan állt össze, Hajvert Ákos válaszában elmondta, hogy egy gitárral terveztek az előadást, egy mediterrán hangulatú vonulatot képzelt el, már meg voltak a dalok,

amikor kiderült, hogy a felkért személy sajnos nem tudja vállalni a feladatot. Gitár helyett jött a zongora, és más dalokat kellett választani. Két dallal játszottak, annak dallamaival, akkordjainal állt össze az előadás zenei világa.

Balázs Áron kiemelte, hogy nagyon szereti, ha egy díszlet többfunkciós, mint ahogyan a *Kakuk Marci* esetében is láthattuk.

– Egy picit játékosabb, rugalmasabb, kreatívabb díszlet- és kellékhasználatot is el tudtam volna képzelni a színpadon, viszont nagyon köszönöm a mértékletességet, a jó érzékkel megformált szerepeket, hogy elkerülték a túlhangsúlyozást – emelte ki a hivatásos színművész.

Ágoston Pribilla Valéria miután megköszönte az előadást, elmondta, hogy nagy öröm, hogy több korosztály is képviselteti magát a színtársulatban, hiszen ez az erős közösségek egyik sajátossága. A zsűritag gratulált a darabválasztáshoz, hogy a csavargó irodalom egyik remeke került színpadra.

– Finom, lírai látélektént éltem meg a darabot. Látszik, hogy a rendező a költészet elkötelezettje. (...) A nincstelenségnek, a peremvilág embereinek életében felcsillanó emberség, vagy annak éppen az ellenkezője szerethetővé tette számomra *Kakuk Marci* figuráját is – mondta.

Értékelésében Ágoston Pribilla Valéria kiemelte a színészvezetéssel kapcsolatban, hogy nagyon jó karakterek vannak a darabban, megdicsérte a *Kakuk Marcit* alakító színészt, **Kerekes Zalánt**, aki remekül teljesített. **Fehér Etelka** és **Szukola Béla** is nagyon jól hozták a karaktereket, *Csúriné* szintén. – *Bojnyik, Cuccity Iván* színpadi jelenléte megkérdőjelezhetetlen volt, nem lehetett nem figyelni rá. *Gizusnak* és *Elemérkének* is voltak szép pillanataik, egyedül talán csak a *Somát* kicsit karakteresebbre formáltam volna. Ott éreztem egy kis hiányt – fogalmazott a zsűritag.

– Az első, ami nálam fel van írva, a díszlet – kezdte értékelését **Brestyánszki Boros Rozi**. – A díszlet érdekes, funkcionális, többéletű, izgalmas, kíváncsivá tesz, és esztétikus. Szerintem nagyon szép.

Hajvert Ákos és **Szukola Béla** részletesen elmagyarázta, hogy milyen szempontok érvényesültek a díszlet összeállításakor.

Rozi így folytatta az értékelést: – Az egész előadást, még a kiabálást is nagyon visszafojtottnak éreztem.

Nagyon szép a nyelvezete az előadásnak, de ha kell, akkor odaszólsz rendesen. Nagyon sokszor ráültetek egymás hangulatára. Nagyon jól ki vagytok találva, minden karakter. De egy tököcs fickó karakter, az ne vegye át a melankolikus, ábrándozó hangulatot a színészpartnerőtől, mert akkor nem hiszem el, hogy kemény. Nem szabad elfelejteni soha a színpadon, hogy a szereped szerint milyen vagy. (...) Ha van bennem egy tartalom, mint színész, mint szereplő, annak van egy ereje. Ha nekem, mint az adott szereplőnek nincs egy erő, amiből építkezhetek, ami lehet keserűség, düh, lehet öröm, bármi, de erő kell, hogy legyen, valamilyen tartalmú erő, amiből megszületik

aszerep, amondanivaló a színpadon, akkor nem megy át semmi sem a közönségnek – magyarázta Brestyánszki Boros Rozi. – Muszáj valamit akarnod akkor is, ha éppen nem tudod, hogy mit akarsz, mert nem jut át a közönséghez. Nagyon kell figyelnetek egymást, mert bármennyire is jól ki vagytok találva, nem lehetnek egyformák, meg kell tartanotok a dinamikai különbségeket.

(...) A *Rozit* és *Marcit* alakító színészek hangja tiszta volt, csengő, gyönyörűen, szépen érthető volt minden, amit mondatok, és ez nagyon fontos. A pótszövegekkel csinján kell bánni, óvatosan, hogy a dialógusok erősek lehessenek – emelte ki Rozi. Az előadás zenéjéről szólva a zsűritag elmondta, hogy nem sok közöset lát a zenei válogatás és a történet között. – Ez egy karakán, vicces történet, és szerintem ez a zene nem tesz jót neki – fogalmazott a színházi szakember. Végül elmondta: – Itt egy új társulat született, ez nagy dolog!

Döme Szabolcs

Ki kell tölteni játékkal

A BEZDÁNI PETŐFI SÁNDOR MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET SZÍNJÁTSZÓ TAGOZATÁNAK, CLAUDE MAGNIER OSCAR CÍMŰ FRANCIA VÍGJÁTÉKÁNAK ZSŰRIZÉSE

„Hallottuk, hogy jó az előadás” – az nem jó... de ha valaki eljön, és azt mondja „láttam, hogy nem jó”, az inkább legyen! Ennek jobban örülünk! – Foki István

Az értékelést **Gondi Martina** üdvözlő szavai előzték meg, melyben kitért arra is, hogy a korlátozások miatt tartani kell a fesztiválnak egy meghatározott nézőszámot, és emiatt nem mehetnek teltházzal az előadások, de elégedettségét fejezte ki a találkozói látogatottságával kapcsolatban.

Akik ismerik a társulatot, azoknak feltűnt, hogy milyen sok az új és fiatal arc, bár **Foki István**, a csoport vezetője és egyben az előadás rendezője borulátását fejezte ki a működésük jövőjével kapcsolatban. A történet ismerős: kevés a fiatal és sok a külföldre költözés.

Balázs Áron, az első megszólaló zsűritag megköszönte a látottakat és örömet fejezte ki a sok fiatal láttán, majd tanácsaival startolt az értékelés. Elsőként a sodró energiákról, a sűrű eseményekről beszélt, majd praktikus tanácsokkal szolgált, például a bonyodalmakat okozó két aktatáska ügyesebb kezelésével kapcsolatban:

– A nézők követik a követik a táskák útját. Ez mind logisztika, közlekedés. Szemmel láthatóan nagyon távol voltak egymástól... Akkor érdekesebb a csere, ha azok közel vannak egymáshoz. Jobban elhiszem, hogy véletlen történt...

A felesleges mozgásokra is kitért:

– A színészeknek – mint színész – szeretnék mondani pár dolgot. Észrevettem párszor, hogy sok a mászkálás, az üresjárat. Az ember, amikor nem tud magával mit kezdeni, úgy érzi, ha *A pontból megy B pontba*, az kitölti a jelenetet. De egy idő után lenntről elkezd zavaró lenni. **Bernadette (Snájder Dalma)** is mászkált például hátul, és gondoltam, na akkor lesz itt ebből egy poén. De nem lett belőle, és ilyen-

kor egy picit zavaró. Tehát, ha tudjuk mit akarunk, akkor elég csak állni. Az ott fogja tartani a figyelmet, ezért nem kell ennyit sétálni, jönni-menni. Úgy érzem, ezek kitöltetlen pillanatok. Ezeket ti tudtok segíteni.

(Erre a meglátásra később Valéria is rácsatlakozott, valamint kiegészítette, hogy ez a pótcselekmény sokat elvesz a jellemábrázolásból, valamint, hogy az hozzájárul a karakterek felszínes megformálásához.)

– Ezeket építőjelleggel mondom, senkit bántani nem szeretnék, semmiképp sem az a célom. A színház az egy nagyon fontos dolog az emberek számára, és én nem vagyok a megmondhatója, hogy mi a jó színház. Egyikünk sem. Én csak olyan dolgokat tudok mondani, hogy számomra mi a jó, hogy én így csinálnám, úgy csinálnám. De persze, ha az ember fönt van a színpadon, akkor egészen máshogy működik...

A továbbiakban általánosságban beszélt a vígjátékról, mint műfajról:

– Sokan azt gondolják, hogy a vígjáték nagyon könnyű műfaj. Szerintem nem! A vígjáték az egy iszonyatosan nehéz dolog. Megneveztetni valakit sokkal nehezebb, mint könnyet csalni a szemébe. Nagyon komolyan kell csinálni. Azt nem szabad elfelejteni, hogy ezek az információk, amelyek a színpadon elhangzanak, azok most történnek. Ezt a néző

még nem tudja, úgymond még maga a színész, a karakter sem. Nem szabad, hogy magától értetődő legyen! Meghallom az információt, feldolgozom, reagálok rá, és majd szólok, majd lépek valamit. Tudom, nehéz, hogyha az ember többször játsza, nagyon nehéz megtartani, hogy minden egyes előadás a frissesség, az újdonság pillanatával kell hasson.

Ezt követően **Ágoston Pribilla Valéria** vette át a szót, megdicsérte a társulatot a tetemes szövegmennyiség, az előadás hosszúsága, a megfelelő energiák és a feladattal való megbirkózás miatt is. Majd kifejtett néhány észrevételt:

– Hogyha vígjátékról van szó, nem szükségszerűen kell, hogy állandóan örült tempó legyen, gyorsan, harsányan, minél előbb megnevettetni a nézőt. Jobban elő kell készíteni ezeket a csattanókat! **Csillag László** (*Bertrand Barnier, szappangyáros*) esetében például... Szédületes energia van benned: csak néha a kevesebb több volna, ha egy kicsit megállsz, kicsit jobban előkészítet a következő jelenetet. De itt a partnerre való figyelés is nagyon fontos; tehát hogy kivárom, hogy mit mond, hogy az a csattanó úgy sülhessen el, ahogy én azt gondoltam.

Majd a jelmezekre tért ki:

– A szappangyáros jelmezével volt egy kis gondom; a megjelenése: a rövidnadrág, a papucs... nem tudom... egy szappangyárost én egy kicsit máshogy képelek el. Vagy éppen ezzel a jelmezzel akartátok őt még komikusabbá tenni – mi volt az elképzelés?

Erre **Foki István** rendező válaszolt:

– A koncepció szerint, ahogy hajnalban kiptattan az ágyból, mindent magára aggatott, amit talált, és ahogy haladunk az előadásban, úgy öltözik fel rendesen a karakter...

Majd Valéria a beszédtechnika és szövegérthetőség fontosságáról ejtett néhány mondatot. Külön kiemelte, *Nyikita, a sofőr* szerepét játszó **ifj. Foki Sándor** szép alakítását, kellemes színfoltja volt az előadásnak! Valamint, Csillag László energiaszintjét és jelenlétét újra dicsérettel méltatta.

Ebből a gondolatból indulva, **Balázs Áron** felhívta Csillag László figyelmét, és mintegy általános tanácsként üzeni minden színjátszónak: hogy ha kitekint a nézőkre a karakteréből, azzal a nézőt kizökkenti abból a felépített illúzióból, amit ő addigra elfogadott valóságnak. Hirtelen fal keletkezik az előadás és a néző között. A színész foglalkozzon a feladatával, ne a nézővel, ne a néző reakcióját vizsgálja!

Brestyánszki Boros Rozália vette át a szót, aki szintén dicsérte a csapatot az emberes szövegmennyiség használata miatt. Majd a díszlet fontosságáról, jelrendszeréről, információközlő feladatáról beszélt, konkrét példákon keresztül.

– Ebben az előadásban, számomra a legnagyobb hiányosság az volt, hogy nem érzem azt a fajta igényességet és lehetőséget, amit a színház, mint olyan, ma már kínál. És ezt hangsúlyozottan szeretném mondani, ez nem pénzkérdés!

A találkozó nem tréfa

A díszletetek funkcionális: betölti a szerepét, de azon felül, hogy ki-be lehet rajta jönni, mert van rajta nyílás, egyedül az árnyjátékot láttam olyan dolognak, hogy itt van valami, ami hozzáad az előadáshoz... Ha például fogsz egy darab fa vázát és veszel hozzá arany spray-t, és befújod, egyet leteszel

a fekete háttérfüggöny elé, az olyan hangsúlyt kap, hogy az egész díszletet megteremti! Többet jelent jel szerint, mert akkor értem miről szól – van egy úrgazdag, felkapaszkodott, sznob közeg... Egy semleges háttér előtt sokkal hangsúlyosabbá válik a színészi játék, mint egy iszonyatosan agresszíven erős tapéta előtt, mert übereli az egészet. Ha találsz egy erős tárgyat, ami kifejezi a giccset, a pöffeszkedő kispolgárnak a világát... Az előadásnak kell, hogy egy esztétikai igényesség is legyen benne, amiben a játék megszületik.

Pozitív példának kiemelte **Snájder Dalma** (*Bernadette, a házvezetőnő*) szerepformáló megjelenését (ami **Osztrogonác Czenki Ilona** érdeme), mely kifejezte a szolgálólányból avanszált bárónő karakterét, valamint hozta azt a világot, amit ábrázolni kívántak az alkotók. Fontos, hogy a jelmez szolgálja a karakter jellemét, azt, amit ki akarunk fejteni belőle. Legyen a jelmezeknek egy dramaturgiai íve. Ezt köve-

tően a nonverbalitásról, a nem szavakkal kifejezett eszköztár fontosságáról beszélt.

– A legegyszerűbb példa, ha elindul az előadás és szóval, beszéddel kezdődik, az nagyon indokolt kell legyen. Jobb szeretem azt, hogy ha kinyílik a függöny, meglátok egy világot. S engem ez a világ valahol beszív magába. Ha megteremted az előadás elején a hangulatát ennek a giccses hólyagnak (*Bertrand Barnier, a szappangyáros*) a környezetét, megágyazol az előadásnak, akkor érzem és tudom, hogy hol vagyok.

Sajnálataát fejezte ki a zene hiánya kapcsán, mert a zene sok szituációt meg tud segíteni. Például segít a szünetek megszületésében, hogy az előadás energiájától ne fáradjon el a néző, hogy néha ki tudjon engedni. Ehhez egyszerű eszköz lehetne a jókor megszólaló zene. Majd újra visszakanyarodott a díszlet frappánsabb használatához:

– Ha csak az árnyjátékos tejúveg ablak van, meg bent egy-két tárgy plusz a bútordarabok, és nincs kulisszafal, csak a teraszfal van, jobban szeretem a díszletet... Nagyon jónak tartom azt a falat, ki kell tölteni játékkal, ami ott zajlik.

Rozi azzal zárta mondanivalóját, hogy ne csüggedjen a csapat, mert szemmel láthatóan szaporodik a társulat, és addig kell örülni, amíg növekedés van. Martina végső zárzóként örömet fejezte ki, hogy a csapat tagjai megjelennek képzéseken, a MAdt-táborban, ami a fejlődésre való törekvés jele, és ez nagyon biztató és példamutató hozzáállás.

Nagy Karina

Holnap a Találkozó színpadán

ILYEN IS RITKÁN VAN: HOLNAP CSAK 1 ELŐADÁS LESZ

Megszoktuk, hogy a Találkozón általában napi 3-4 előadást nézünk meg, ritkán kettőt, s még ritkább, hogy csak egy előadás van repertoáron – kivétel a nyitónap, hiszen az a nap csak a házigazdáké. Ilyen kivételes nap lesz a holnapi is. Bár ez esetben az egyik szemünk nagyon sír – mert ez is jelzi, hogy idén kevesebb előadás jutott el a Találkozóra –, a másik szemünk meg egy kicsit, de tényleg csak egy kicsit nevet, mert ez azt jelenti, hogy a szervezők, a háttérmunkások és mindenki holnap egy kicsit tovább pihenhet.

Október 18., hétfő, 19.00 óra
Mara Amatőr Színház, Topolya
 Molnár Ferenc: Az üvegcipő (95')
 Vígjáték

Rendezte: Crnkovity Gabriella

Az előadásról:

Molnár Ferenc remekműve a XX. század elején játszódik: Sipos Lajos műbútorasztalos és egy cseléd, Szabó Irma minden akadályt elsöprő szerelmének megható története. Humor, megoldhatatlannak tűnő akadályok, összeomló és felépülő kapcsolatok szövik át a fordulatos vígjátékot. A bolondos Irma, a józsefvárosi Hamupipőke álmvilágban él, amelyben csak Sipos úr létezik, akinek a csitri mindent elnéz cserében a reményért, hogy egyszer kölcsönössé lesz a szerelem.

A Mara Amatőr színház bemutatja:

Molnár Ferenc Üvegcipő

Szerzők:
 Sipos - Sorjánó-Károly
 Adél - Petrus Gizella
 Irma - Fekete Érika
 Császár-Pál - Világos Robert
 Kollonits - Szabó Erika
 Legény / Kendőtanácsos - Mendrei Zsolt
 Házmester / Jankovics Edél
 Kislány / Viola - Pasulyik Nora
 Kézdi-Nona-Nagy Evelyn
 Adél anyja / Irnók-Bata Katalin
 No-Ejler-Evita
 Öregasszony - Suvák Margareta
 Rendező: Crnkovity Gabriella
 Technikai munkatársak: Péczi-Gábor, Huszár Ágnes
 Díszletvezető: Petrus Zoltán
 Zenei munkatárs: Dienes Ákos

Helyszín:
 Időpont:

**Az üvegcipő a jóság, a tisztaság,
 az áhítat játéka.**

**12 éven aluliaknak
 nem ajánlott!**

Felcseperedő gyerekszínjátosok, felnöttek között

Beszélgetés a bezdáni Petöfi Sándor Múvelödési Egyesület színjátosó tagozatának két fiatal tagjával, Tibor Viktóriával (16 éves) és Kövágó Jácinttal (18 éves).

A két fiatalat még a Színészpalánták gyermekszínjátosó csoport foglalkozásain ismerem meg évekkkel ezelött. Azóta eltelt egy kis idő, tényleg csak egy kicsi, és itt vannak, felnöttek, ügyesek, és nagyon szépen helyt állnak a felnöttek világában! A palánták beváltották a hozzájuk fűzött reményeket, és bizton állítom, a bezdáni színháznak van utánpótlása! Az Oscar (Claude Magnier darabja) című francia komédiával érkeztek a tállalkozóra, amiben Viktória Jacqueline, Barnier lánya szerepében lépett színpadra, Jácint pedig mint sűgő támogatta a csapatot.

– Viki, mesélj arról a váltásról, amiben részeszed volt a közelmúltban; négy évnyi színészpalántás működésed után bekerültél a felnőtt csapatba. Hogyan történt mindez?

– A tavalyi színházi napokkal kerültem át, ami tavaly októberben volt, tehát most egy éve lassan, hogy felnőtt csapatban vagyok. Akkor egy zenés-táncos gálaműsort készítettünk.

Nem sokkal később Foki István rendező hívott a következő hosszú előadásba is.

– Hogyan élted meg ezt a váltást, miben különbözik, mennyivel másabb a munka?

– Elöször teljesen megilletődtem, hogy nem az a megszokott léghör, amit már ismertem a palántáknál. Egészen más hangulat van. Komolyabb munka zajlik, komolyabb szerepek, próbák. Viszont nem tudunk annyit próbálni, mint a palántákkal. Amit nagyon sajnállok, de azért így is össze lehet hozni.

– Hogyan viszonyulnak hozzád a felnőtt kollégáid? Partnerként kezelnek, vagy gyerekként?

– Megkapom ugyanazt a tiszteletet, amit egymás felé nyújtanak; egyenrangú félként kezelnek. Úgy kezelnek, mintha ugyanannyi tapasztalatom lenne, mint nekik, pedig tudom, hogy van még hová fejlödni. Felnötként kezelnek. Nagyon jól érzem magam velük, nagyon szeretem öket!

Egy előadás létrejöttéhez nemcsak színészekre és rendezőre van szükség, hanem egy

teljes háttérországra is. A kulisszák mögött legalább annyi ember dolgozik, mint a színpadon, ha nem több. A háttérmunkások nélkülözhetetlen részei egy előadásnak. Jácint kereste az alkalmat, hogy betekinthesen a másik oldal dolgiba. Kértem, mesélje el, mi egy sűgő feladata!

– A sűgő szerepe már ösidök óta, amióta színház van, szinte ugyanaz; folyamatosan kíséri a szereplöket a történetben. Viszonylag egyszerű dolog, de mégsem az, mert ugyanúgy kell figyelni a szöveget, mint a színpadon lévö játosónak. Tudni kell, ki hol tart, ki merre van. Szerintem, legalábbis én így csinálom, azt is nézni kell, hogy mit csinál éppen a színész. Ha éppen az látszik, hogy nem tudja, mi következik szövegben, észre kell venni, szinte kicsit elöbb, minthogy megakadjon a szövegmondásban. Szemkontaktust felvenni, hogyha úgy mond a színész bajban van, azt egy arcmimikából, egy szemmozdulatból fel kell tudni mérni, hogy most akkor be kell sügni vagy sem. Ha elment a szöveg, segítségére lenni, hogy minél elöbb, lehetőleg észrevétlenül menjen tovább az előadás.

– Mindig is sűgő szerettél volna lenni, te választottad, vagy más háttérmunka is vonzott?

– Jött egy próbafolyamat, amiben nem jutott szerep számomra, mert beöltötték azt. Szükség volt viszont sűgóra... Elvállaltam per sze, nagyon szívesen, örültem, hogy része lehetek egy előadásnak! Úgyhogy ezt is szívesen csinálom.

– Mit üzennétek a többi társulatnak?

K. J.: – Érdemes belekezdeni, még ha sokszor úgy is érzi az ember, hogy nem éri meg, de igenis megéri! Sokat lehet belöle tanulni, barátságokat kötni, tapasztalatot gyűjteni.

T. V.: – Kudarcom is érnek, de abból is lehet építkezni. Nagyon jó közösségi élmény!

Az előadásuk végén Jácint még megkérés, hogy szeretne még valamit elmondani a sűgői feladattal kapcsolatban:

– Aki kap egy olyan feladatot, hogy sügnia kell, az ne ijedjen meg! A sűgás nagyon fontos! A kollégáidat segited egy nehéz pillanatban! Figyelni kell öket: mikor kell, melyik szereplönek, és hogyan sügni, nem mindegy... és nagyon fontos!

Nagy Karina

Ez nemcsak kikapcsolódás, hanem egészség is!

A bácsfeketehegy Soma amatőr színtársulat vezetőjét, rendezőjét, Hajvert Ákost sikerült elcsípnem a társulat szereplése előtt, hogy beszélgessek vele arról, milyen az új csapatuk, és hogy milyen, miért jó egy külsős színházi szakemberrel együtt dolgozni. A vajdasági amatőr színjátszó társulatoknak is szánt pár jótanácsot. Fogadjátok szeretettel! ☺

– A Soma amatőr színtársulat múltja régre tekint vissza, viszont azt láthattuk az elmúlt évben, hogy a csoport összetétele gyökeresen megváltozott, felfrissült. Hogy kerültek a fiatalok a csoportba? Ők voltak nagyon lelkesek és kérték, hogy foglalkozhassanak színjátszással, vagy maga a darab kívánta azt, hogy a fiatalok is szerepeljenek?

– Valahol talán mindkét dolog igaz... mert amikor először leültünk darabot keresni a Somával 2020 szeptemberében, akkor hárman, talán négyen ültünk az asztalnál, rajtam kívül a társulat keménymagja volt még jelen, **Szukola Béla, Fehér Etuka és a Kormos Inci**, valamint egy fiatal gyerek, egy általános iskolás, a **Szél Marci**. Ők négyen voltak, és mondták, hogy egy falusi komédiát, valamilyen vígjátékot szeretnének. Nagyon megfogtak ezzel, mert négy szereplővel nem könnyű dolog falusi komédiát játszani, és hát mondtam, hogy jó, de akkor, próbáljunk meg még keríteni játzókat. Voltak, akiket megkérdeztünk, illetve mivel én versmondókkal foglalkozom, így azok közül is próbáltunk meríteni, akik ezzel foglalkoznak, vagy foglalkoztak valamikor. A néptáncos csapatból is megkerestünk fiatalokat és így dagadt, tulajdonképpen így nőtt a játzók száma, és így alakult az, amit el sem tudtunk képzelni – én legalábbis nem, amikor indult az egész –, hogy jól átbillent a fiatalok javára ez az egész társulati létszám, hiszen kilenc új és fiatal ember játszik ebben a darabban, valamint a három régi, és még az is nagyon különleges, hogy az új tagok többsége fiú. Nagy öröm az, hogy ennyi fiú benne van a társulatban.

– Kaptatok esetleg külső segítséget a darab színpadra viteléhez, vagy korábban éltetek azzal a lehetőséggel, hogy hivatásos színházi szakember segítse a munkátokat?

– Én személy szerint, úgy emlékszem, hogy korábban nem éltem ilyen lehetőséggel, most viszont kértem külső segítséget. **Virág Gyuri**, a Zentai Magyar Kamaraszínház színművésze volt az, aki néhány próbát megnézett, de mindazonáltal már az előkészítő fázisban is sokat beszélgettem Gyurival arról, én mit sze-

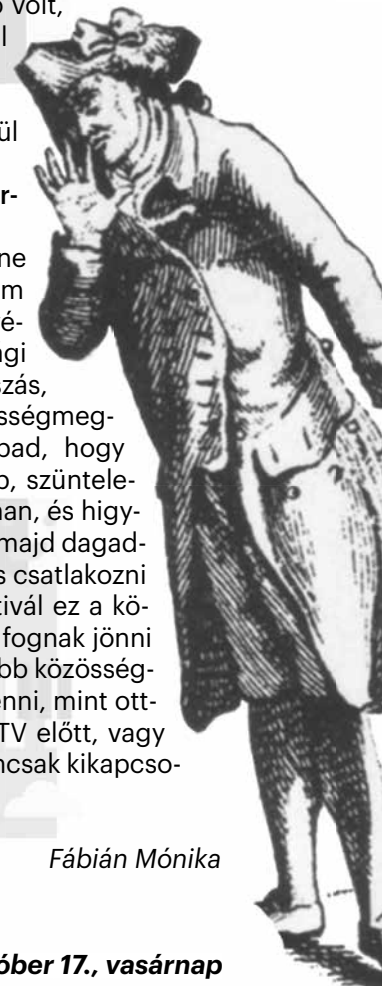
retnék. Nyilván nekem arra volt szükségem, hogy valaki színházilag ezt átlás- sa és esetleg tudjon így segítséget adni a darab színpadra viteléhez. Jó néhány próbán Gyuri részt is vett, én közben (a bemutató előtt pár héttel – a szerkesztő megjegyzése) covidos lettem, úgyhogy végtelenül hálás vagyok azért, hogy volt még egy ember, aki foglalkozott ezzel a darabbal, és abból adódóan, míg én karanténban voltam, el tudott jönni egyszer-kétszer próbálni a társulattal. A Bácsfeketehegy Magyar Művelődési és Helytörténeti Egyesület biztosította a támogatást ahhoz, hogy külsős tudjon segíteni nekünk. Nagyon jó volt, mert ilyenkor azért sokkal többet tud az ember, sokkal tovább tudja gondolni a darabot, mintha egyedül csinálná.

– Mit üzenél a többi társulatnak?

– Én azt üzenném, hogy ne hagyják elveszni sehol sem a színjátszást, mert a művészetek és ez a fajta társasági művészet, mint a színjátszás, egy olyan hihetetlen közösségmegtartó erő, hogy nem szabad, hogy elveszen! Csinálják tovább, szüntelenül, ha hárman, akkor hárman, és higgyék el, hogy előbb-utóbb majd dagadni fog a társulat létszáma és csatlakozni fognak hozzájuk, mert motivál ez a közösségi tevékenység, és rá fognak jönni az emberek, hogy sokkal jobb közösségben, alkotó közösségben lenni, mint ott-hon egyedül – mondjuk a TV előtt, vagy bármi mást csinálni. Ez nemcsak kikapcsolódás, hanem egészség is.

Fábián Mónika

A találkozó nem tréfa

A szajáni Móra Károly Általános Iskola tanulóinak alkotásai

SZÍNHÁZ LESZ NÁLUNK (A DIÁKZSÚRI ÜZENETE)

Ahogy mondani szokás, színház az egész világ,
Ezért ne is keress benne sok hibát.
Olyan az egész, mint egy furfangos játék,
Csak rajtad múlik, hogy dráma vagy vígjáték.

A színházban pörgősen zajlik az élet,
Van ott szerep, van ott ének.
Elszáll ott az embernek minden gondja,
Amint meglátja, hogy kibomlik a függöny zsinórja.

A színészek élveznek minden szerepet,
A komédiák megnevettetnek felnőttet s gyereket.
Az életben is előfordul a hangos láрма,
Ezért jöhet néha egy kis dráma.

Értékeljük a színházban minden pillanatot,
Reméljük, hogy boldogan tölthetjük el ezt a pár ránk váró napot.
A kultúrélet nagyon fontos nálunk,
Ezért mindenkit minden nap sok szeretettel várunk!

Kovács Petra, 7. osztály

PÁLINKÁS
KOVÁCS PETRA, 7. OSZTÁLY

A LEGFONTOSABB DOLOG A VILÁGON A...

Számomra a legfontosabb dolog a világon a szülőfalum, Szaján, és a róla örözt emlékeim.

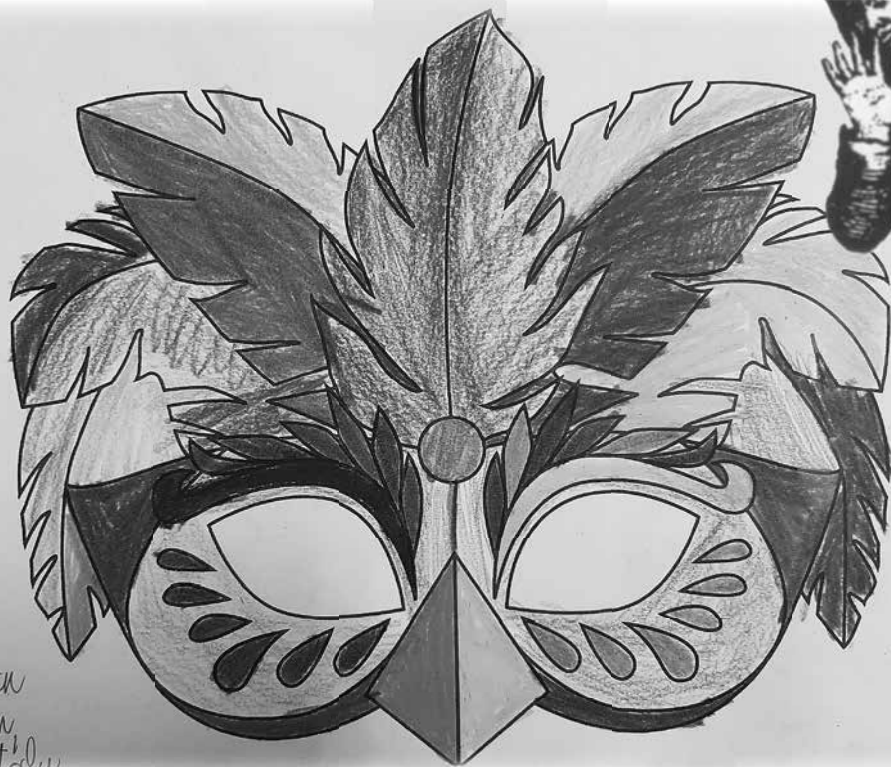
Ha gondolataimban végigsétálok a Nagy utcán, rengeteg emlék, életemben fontos helyszín kerül utamba. Első és legfontosabb a ház. A ház, ahol lakom, ahol felnőttem. Ha továbbmegyek, néhány házzal odébb a tejes található, ami egy régi tejleadó épület, s szemben vele Draganék háza áll. Onnan lefelé van a dűlő, ami a régi bunkerunk, és oly sok kutyatámadás helye. A főúton továbbhaladva a templom hegyes tornya áll előttem, amiről oly sok hittan-tanulás és nevetgélés közepette rám ragadt dolgok jutnak eszembe. Utána a Róna, a régi Mezőgazdasági és Állattenyésztési Szövetkezet található, ahol elsős és másodikos koromban oly sokat játszottam, mert apukám és tatám is ott dolgozott. Utána dédnagymamám háza áll, ahol nagyon sokat időztem, és ő is itt nálunk, mert amikor a szüleim dolgoztak, ő vigyázott rám. Tovább: ott a központ, ahol megpihentünk a sok biciklizés után. Ezután az iskola sárga falai láthatók, ahová nyolc éve járok, az udvarán pedig sok-sok évig fociztunk a barátokkal. Ha továbbmegyek, egyenesen a főúton, on-

nan már kevés emlék jut eszembe. Kisebb verekedések és bandaháborúk helye ez a rész, de ha az iskolánál jobbra fordulok, akkor ott látható a Mézeskalács óvoda, ahol az iskolához szükséges alapokat tanultam meg két éven át. Továbbhaladva egy nagy bükkfás házhoz érek, ott lakott megboldogult Márta néni, aki ebben az évben halt meg. Öt éven át segített megtanulni a szerb nyelv alapjait és az angol nyelven való kommunikációt. Ha az iskolánál balra fordulok, akkor messze-messze, a falu végén, a Duna-Tisza-Duna-csatornát találok, amiről mi más, mint a horgászások és a sok kifogott hal jut eszembe. Ha a házunktól a másik irányba indulok, akkor nemsokára odaérek a Kossuth Lajos utcához, ahol nagymamám háza áll, mely sok játék, futkározás és tanulás emlékét őrzi. Innen továbbhaladva unokabátyám, Emánuel háza ismerős még, ahol sokat játszottam és fociztam.

Számomra ezek az emlékek a legfontosabbak, mert tudom, hogy egy életen át velem lesznek, és ha bármikor az életem során szükségem lesz rá, ezekben az emlékekben megnyugvást találhatok.

Benyócki Attila,
tavaly végzett diák

A találkozó nem tréfa

A XXV. Találkozó szakmai zsűrije

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA

Nemesmiliticsen született, majd családjával Szabadkára költözött. A gimnáziumi évek alatt **Horváth Emma**, **Sebestyén Tibor** és **Bambach Róbert** csoportjaiban, irányításával foglalkozik versmondással és színházzal.

Diplomás magyartanárként pályáját a műszaki középiskolában kezdte, tizenöt év után átkerült a közgazdasági középiskolába. Majd a Gyermekszínház igazgatójává nevezik ki, ahol művészeti vezetőként nagy hangsúlyt helyez a vajdasági és a kortárs magyar gyermekirodalom színpadi bemutatására. Művészi-szakmai koordinálása mellett olyan meghatározó előadások jöhettek létre, mint *A szegény csizmadia* és a *Szélkirály* című táncjáték, a *Rozsdaszínország aranya* című előadás és így tovább. A társulat elnyerte a szabadkai Nemzetközi Gyermekszínházi Fesztivál fődí-

ját. A szabadkai Városi Könyvtár igazgatóhelyetteseként vonult nyugdíjba. A vajdasági magyar irodalom és színházzal területén szerzett kimagasló és elvülhetetlen érdemeiért, valamint szervezői aktivitásáért Magyar Arany Érdemkereszttel tüntették ki.

A műkedvelő színházzal szerencsénkre régóta figyelemmel kíséri, nemcsak mint a Találkozó zsűritagja, de ugyanúgy a diák-színházok fesztiválján is több ízben volt tagja a szakmai bizottságnak. És habár számtalanszor felidéztek azt a millió pillanatot, amellyel a színházzal és az előadóművészetben megajándékozta a közönséget, ő mégis kiemelte, a zsűrizések és bemutatások alkalmával ne mint előadóművészt, hanem mint tanárnőt említsük.

A találkozó nem tréfa

BALÁZS ÁRON

Sterija-, Pataki Gyűrű-, Jászai Mari-díjas vajdasági magyar színházi rendező

Bajmokon nőtt fel, ahol amatőr színészként Barácius Zoltán szárnyai alatt kipróbálhatta magát különböző szerepekben és megszerette a színházat. Középiskolai évei alatt meghívást kapott a Tanyaszínházba, miután végleg ez a pálya mellett döntött. 1995-ben felvételt nyert az Újvidéki Művészeti Akadémiára, ahol 2004-ben diplomázott Hernyák György és László Sándor osztályában. 2005 óta tanársegéd az Újvidéki Művészeti Akadémián.

1998-tól az Újvidéki Színház társulatának tagja 2016-ig.

Játszott még a Veszprémi Petőfi Színházban, Tatabányán, a Jászai Mari Színházban, Budapesten, a Bárka Színházban, a Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színházban, a Szegedi Nemzeti Színházban, Szabadkán, a Népszínházban, valamint a Kosztolányi Dezső Színházban, a Zentai Magyar Kamaraszínházban és az Újvidéki Szerb Nemzeti Színházban.

BRETYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA

Azt kérték, írjak egy rövid, motiváló életrajzot, de én arról tudok írni, hogy engem mi motivál. Középiskolás voltam, amikor emlékeim szerint először jártam színházban. Szabadtéri előadás volt, és az egyik színész méteres közelségből nézett szembe velem. Talán Árok Feri volt, már nem emlékszem. A színház élményére azonban igen. És nem sokkal később, nagyjából hónapok múlva, már magam is rendeztem, színházat akartam csinálni. Azt is tettem. Mintha tudtam volna, hogyan kell. Ma sem tudom. Pedig huszonnégy éve ez a hivatásom is. Voltam közönségszervező, művészeti titkár, rendezőasszisztens, díszletasszisztens, plakáttervező, kellékgyártó grafikus, webmester, dramaturg, írtam cikkeket, esszéket, könyveket, színháztörténetet, drámákat, sőt, egy kézikönyvet is arról, hogyan kell színházat csinálni. Pedig nem tudom. Annyit tudok, a jó színházcsináláshoz kíváncsiság, alázat, bizalom, szorgalom és szeretet kell. Mindezt nagykanállal kapom Közöttetek, ahová idén tizenegyedszer hívtak vissza zsűrizni. És engem ez motivál, ez a kivételes erejű közösségi alkotás, aminek itt, az Amatőr Színház Szemléjén lehetek tanúja és részese. Köszönöm!

Túlsúlyban a vígjáték

Műkedvelők találkozója Magyarokánisán

Ha végigbongésszük a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók IX. Találkozó-jának műsorfüzetét, azt látjuk, hogy legtöbb a vígjáték (magyar és külföldi írók tollából), a zenés játék, valamint egyetlen népszínmű szerepel a listán. Ebből is kitűnik, milyen irányba törekednek a vajdasági műkedvelő együttesek.

A szemlénitő a helybeli fiatalok előadása volt, a Cserbenhagyott álmok, amely sok tekintetben eltér a többi csoport által választott színdarabtól. Elsősorban, mivel hazai szerző tollából született, és korunk egyik fájdalmas problémájával foglalkozik: a fiatalok körében pusztító, egyre inkább terjedő kábítószerek fogyasztásáról. Az ősbemutató alkalmából már írtunk Krályevacski Eszter művéről, színpadi megjelenítéséről, rendezéséről. A modern koreográfia, szín- és hangeffektusok segítségével teljes színházi élményben van része a nézőnek, a témája pedig figyelmeztető kiáltás: lássátok, mi történik körülöttünk nap mint nap! A bemutató óta az előadás megérett, a kisszínészek kiegyensúlyozottan játszanak.

Szombaton két bánáti együttes mutatkozott be: délután négy órától a muzslyaiak, este nyolckor pedig a kikindaiak.

A muzslyai Petőfi Sándor MME Molnár Ferenc: Egy, kettő, három című vígjátékát vitte színre, Szabó László rendezésében.

A múlt század eleji kellemeszene varázsolta elő a kor hangulatát, amelyben Molnárnak egy kevésbé ismert színpadi műve játszódik. Nevezhetnénk szalondrámának is, ahol a szöveg dominál, s emiatt még a leggyakorlatosabb profikat is igen nehéz feladat elé állítja. A téma: hogyan lehet egy óra leforgása alatt egy ágrólszakadt fickóból menő parit faragni, nemesi családfával? Csak pénz kérdése az egész. A szereplők igyekeztek eleget tenni a nyelvi humor adta lehetőségeknél, jobb esetben a karikírozó jellemábrázolásnak is, amennyiben a szöveg igényli ezt.

Az esti előadás a közelmúltat parodizálja. A nagyikindai Egység ME rendezője, Tóth János Kolin Péter: Gongatás a gangon, című vígjátékát valóban ügyesen vitte színre. Egy bérház folyosóján zajlik a történet a lakók részvételével, ahol vörös zászló alatt kénytelenek egy-

más között beosztani, hogy ki mikor használhatja a vécét. A szövegválasztás megfelelőnek bizonyult, hiszen a mindennapi kisemberek vonulnak el hétköznapi gyarlóságaikkal. Így az egyes figurák természetesen sikeredtek, élvezhető előadást láttunk.

A vasárnapi program elmaradt a nemzeti gyász miatt. Hétfőn a meghirdetett sorrendben folytatódott a szemle. Délután a **szabadkai Kosztolányi Dező Színház** diáxinpada Szabó Palócz Attila, Zöldleveli Kótyonfitty című mesejátékával mutatkozott be, este pedig **Topolya amatőr színjátszói** Robert Thomas: Hét nő, című bűnügyi játékával lépett fel. Kedden ugyancsak két előadás lesz: a **szabadkai Népkör** Cabaret, üldöznek a nők 16 órakor, valamint a **bácsgyulafalvi amatőrök** L. Johnson: A család esze, 20 órakor.

■ Sz. M.

Műsorváltozás

A vasárnapi állami gyászra való tekintettel a találkozón szünnapot tartottak, ezért a tervezett csütörtöki, szabad délutáni időpontban a vasárnap esti elmaradt előadást láthatják az érdeklődők: tehát 16.00 órai kezdettel a nagybecskerekai Madách Amatőr Színház színre viszi Romain Weingarten: Első szerelem – romantikus színpadi játékát. Rendező: Baráczius Zoltán.

A vasárnap délutánra tervezett kishegyesei Petőfi Sándor M. E. – ifjúsági színjátszók fellépését lemondták, ezért az a továbbiakban nem szerepel a találkozó műsorán. A találkozó többi rendezvénye az előzetesen meghirdetett műsorrendben kerül színre.

Jegyzetek

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXV. Találkozójának színlapja • Kiadja a szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Varga Natália munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita • Munkatársak: Döme Szabolcs, Fábrián Mónika, Gondi Martina, Nagy Dominika, Nagy Karina, Oláh Tamás, Sutus Áron, Székely Zsófia • A rendezvény megőrkítéséért felel: Gutási Lukács • 2021 októbere, Szaján